

သိကြားကြောက်

အတွေးအခေါ်ရသစာစုများ

ဦးဘုန်း(ဓာတ်)မန္တလေး

မြဝင်း (ဒဿန) ၏ အမှာ စာ

နှစ်စဉ် နိုဝင်ဘာလ တတိယပတ် ကြာသပတေးနေ့တွင် ကျရောက်သော ‘ကမ္ဘာ့ဒဿနဗေဒ နေ့’ (World Philosophy Day) အခမ်းအနားတက်ရောက်ရန် ကျွန်တော် ရန်ကုန်သို့ ရောက်နေ စဉ် ဦးသိန်းလွင် (လင်းလွန်းခင် စာပေ) က ဖုန်းဆက်ပါသည်။ ။

“ဆရာ၊ အခု ဆရာ ဘယ်မှာ လဲ ဆရာ”

“ကျွန်တော် ရန်ကုန်မှာ ပါပဲ။ မနက်ဖြန်တော့ ပြည်ကို ပြန်မယ်။ အကြောင်းထူးရှိလို့ လားဗျာ”

“အကူအညီတစ်ခု တောင်းချင်လို့ ပါ ဆရာ”

“ဘာ အကူအညီများ လဲဗျာ”

“စာမူတစ်ခုအတွက် အမှာ စာ ရေးပေးဖို့ ပါ ဆရာ”

“ကူညီပါ့မယ်ဗျာ။ ကျွန်တော်တို့ ဘယ်မှာ ဆုံကြမလဲ”

“သိမ်ဖြူလမ်း၊ ပြန်ကြားရေးဝန်ကြီးဌာနအနီး ‘ရွှေပလ္လင်’ မှာ ဆုံကြမယ် ဆရာ။ အဲဒီမှာ လက်ဖက်ရည်သောက်ရင်း စာမူအကြောင်း ပြောကြမယ် ဆရာ”

“ကောင်းပါပြီဗျာ၊ ကျွန်တော် အခုပဲ ထွက်ခဲ့ပါမယ်”

ဦးသိန်းလွင်နှင့် အထက်ပါအတိုင်း ဖုန်းအဆက်အသွယ် ပြုပြီးနောက်

က် ကျွန်တော်သည် သိမ်ဖြူလမ်း ‘ရွှေပလ္လင်’ သို့ ထွက်ခဲ့ပါသည်။ ‘ရွှေပလ္လင်’ သို့ ရောက်သောအခါ ဦးသိန်းလွင်ကို အခန့်သင့် တွေ့ရပါသည်။ ကျွန်တော်တို့ လက်ဖက်ရည်မှာ ပြီး စားပွဲ၌ ထိုင်မိကြသောအခါ ဦးသိန်းလွင်သည် သူ့လွယ်အိတ်ထဲရှိ ထည့်ယူလာသော စာမူစာအုပ်ကို ထုတ်ပေးပါသည်။ ကျွန်တော် သည် စာမူစာအုပ်အဖုံးကို ကြည့်လိုက်ပါသည်။ ဦးဘုန်း (ဓာတု) ၏ ‘သိကြားကြောက် အတွေးရသစာစု’ ပါလား။ ကျွန်တော်သည် စာမူစာအုပ်ကို လှန်လှောကြည့်စဉ် ဦးသိန်းလွင်က ‘အမှာစာကို အမြန်ရေးပေးပါလား’ ဟု ပြောပါသည်။ ထိုအခါ ကျွန်တော်က ‘ဦးသိန်းလွင် အကူအညီတောင်း လို့ သာ ရေးပေးရမှာ ပါ။ တကယ်က ရေးဖို့ မလိုပါဘူး။ ဘာဖြစ်လို့ လဲ ဆိုတော့ ဦးဘုန်း (ဓာတု) ရဲ့ အတွေးရသစာစုတွေက ဟောတစ်အုပ်၊ ဟောတစ်အုပ် ထွက်နေတာ။ ထွက်တိုင်းလည်း စာဖတ် ပရိသတ်က အားပေးနေကြတာပါ။ အမှာ စာရေးပေးဖို့ မလိုပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော် ရေးပေးပါ့ မယ်’ ဟု ပြောခဲ့ပါသည်။ ထို့နောက် ကျွန်တော်သည် ဦးသိန်းလွင် ပေးသော ဦးဘုန်း (ဓာတု)၏ ‘သိကြားကြောက် အတွေးရသစာစု’ စာအုပ်ကို ယူပြီး ကျွန်တော် ခေတ္တတည်းခိုရာသို့ ပြန်ခဲ့ပါ သည်။

ကျွန်တော် ခေတ္တတည်းခိုရာသို့ ပြန်ရောက်သည် နှင့် ဦးဘုန်း (ဓာတု) ၏ ‘သိကြားကြောက် အတွေးရသစာစု’ စာမူစာအုပ်ကို လှန်လှောကြည့်ပါသည်။ အတွေးရသစာ (၁၅)ပုဒ် ပါသည် ကို တွေ့ရပါသည်။ ‘သိကြားကြောက်’ အတွေးရသစာသည် ထို (၁၅)ပုဒ်တွင် အပါအဝင်ဖြစ်ပါသည်။ ‘သိကြားကြောက်’ တဲ့။ အမည်က ဆန်းသည်။ ဦးဘုန်း (ဓာတု)သည် အဘယ့်ကြောင့် ‘သိကြား ကြောက်’ အတွေးရသစာကို ခေါင်းတင်၍ စာအုပ်အမည် ပေးရသလဲ။ ကျွန်တော် သိချင်လာပါ သည်။ ထို့ကြောင့် ကျွန်တော်သည် ‘သိကြားကြောက် အတွေးရသစာ’ ကို ဦးစွာ

ဖတ်ပါသည်။ ။

ဦးဘုန်း (ဓာတု) သည် ကျွန်တော်တို့ ပြောရိုးပြောစဉ် ပြောနေကြသော ‘လူသိရှင်ကြား’ ဟူသော စကားကို အကြောင်းခံလျက် အတွေးထုတ်ထားပါသည်။ တစ်နည်း ဆိုသော် ဒဿနထုတ် ထားပါသည်။ ။

လောက၌ လူတစ်ယောက်အနေဖြင့် လူအများက သိသောသူဖြစ်ဖို့ ဆိုသည် မှာ မလွယ်ပါ။ တစ်ဖန် လူအများက သိသောသူဖြစ်သော်လည်း ပညာရှင်၊ ရဟန်းရှင်များ ကြားဖို့ ဆိုသည် မှာ လည်း မလွယ်ပါ။ တစ်နည်းဆိုရသော် ‘ရှင်ကြား’ ဖြစ်ဖို့ ဆိုသည် မှာ မလွယ်ပါ။ ထို့ကြောင့် လူသိရှင်ကြား ဖြစ်ဖို့ အတော်ခဲယဉ်းပါသည်။ ။ ထိုမှ တစ်ဆင့်တက်၍ ဦးဘုန်း (ဓာတု)က တွေးသည် မှာ လူတစ်ယောက်အနေဖြင့် လူသိရှင်ကြား ဖြစ်သော်လည်း လူရှိသေရှင်ရှိသေ ဖြစ်ဖို့ က ပို၍ ခဲယဉ်းပါ သည်။ ။ အချို့ လူသိရှင်ကြားတော့ ဖြစ်ပါရဲ့ ၊ လူရှိသေရှင်ရှိသေ ဖြစ်မလာ။ လူက ကြောက်၊ ရှင်က ကြောက်ရသော သူတွေ ဖြစ်နေတတ်ပါသည်။ ။ တကယ်တော့ လူသိရှင်ကြား ဖြစ်ရုံသာမက လူက ချစ် ရှင်ကချစ်သောသူ ဖြစ်ဖို့ လိုပါသည်။ ။ အတိုကောက်အားဖြင့် ပြောရလျှင် ‘သိကြားချစ်’ ဖြစ်ဖို့ လိုပါ သည်။ ။ သို့ရာတွင် အတော်များများ သည် ‘သိကြားချစ်’ မဖြစ်ဘဲ ‘သိကြားကြောက်’ ဖြစ်နေသည် ဟု ဦးဘုန်း (ဓာတု)က ဆိုထားပါသည်။ ။

ကျွန်တော်သည် ‘သိကြားကြောက် အတွေးရသစာစု’ ကို ဖတ်ပြီး ဦးဘုန်း (ဓာတု)နှယ် တွေးတတ်ရန်ကောဟု ချီးကျူးမိပါသည်။ ။ နန်းတော်ရှေ့ ဆရာတင် ‘အာယာမ’ သီချင်းတွင် ရေးဖွဲ့ ထားသကဲ့သို့ ‘ရှာရှာဖွေဖွေ သူမို့ ရေးတတ်ပလေ’ ဟု လည်း တွေးမိပါသည်။ ။

ဤစာအုပ်ပါ အတွေးရသစာ (၁၅)ပုဒ်စလုံးသည် ‘သိကြားကြောက်’

အတွေးရသစာမှာ ကဲ့ သို့ အတွေးပါသောစာ၊ အတွေးပေးသောစာများ ဖြစ်ပါသည်။ ။ အတွေးရသစာတစ်ပုဒ်ကို ဖတ်မိလျှင် နောက်ရသစာတစ် ပုဒ်၌ ဦးဘုန်း (ဓာတု)သည် ဘယ်သို့သော အတွေးများ ပေးထားပါလိမ့် မလဲဟု သိချင်လာကြပေလိမ့်မည်။ ထိုသို့ သိချင်လာသဖြင့် စာအုပ်ကို လက်ကမချနိုင်ဘဲ တစ်ပုဒ်ပြီးတစ်ပုဒ် ဖတ်သွားကြလိမ့်မည်ဟု ထင်မိပါ သည်။ ။

ဦးဘုန်း (ဓာတု)သည် အပြောကောင်းသူ ဖြစ်ပါသည်။ ။ အရေးကော င်းသူလည်း ဖြစ်ပါသည်။ ။ အရေးကောင်းသူ ဖြစ်သည့်ပြင် အရေးသွက် သူလည်း ဖြစ်ပါသည်။ ။ တစ်ပတ်လျှင် အတွေးရသစာ (၂)ပုဒ်ခန့် ရေးသ ည် ဟု လည်း ဆိုထားပါသည်။ ။

ဦးဘုန်း (ဓာတု)သည် မြန်မာပြည် တစ်နံတစ်လျား စာပေဟောပြော ရန် သွားနေသူဖြစ်သည့် အလျောက် အတွေ့အကြုံကလည်း စုံပါ၏။ မြ င်သည့်အရာ ကြားသည့်အရာကိုမှ အတွေးထုတ်တတ် သူလည်း ဖြစ်ပါ ၏။ ။ ထို့ပြင် ဦးဘုန်း (ဓာတု)၌ မှတ်ဖွယ်မှတ်ရာတို့ ကို မှတ်ထားသော မှ တ်စုများ လည်း ရှိပါ၏။ ။ ဦးဘုန်း (ဓာတု)သည် သူ မှတ်ထားသော မှတ်စု များကို အတွေးရသစာများ ၌ အကွက်ဆိုက်သလို တင်ပြတတ်ပါ၏။ ။ ဤ စာအုပ်၌ ပါသော ‘နောက်ထပ် (၂၅)နှစ်ကြာရင်’ ဟူသော အတွေးရသ စာ၌ ဦးဘုန်း (ဓာတု)သည် သူ သိုမှီးထားသော မှတ်စုများကို တင်ပြ ထားသည် ကို တွေ့ရမည်ဖြစ်ပါသည်။ ။

ထို့ပြင် ဦးဘုန်း (ဓာတု)သည် စာပေ၌ မွေ့လျော်သူတစ်ဦးဖြစ်သည်။ ။ စာကို အမြဲဖတ်နေသူ ဖြစ်သည်။ ။ စာကို အမြဲဖတ်နေသူ ဖြစ်သည့်အ လျောက် လူငယ်များ ဖတ်သင့်သော စာအုပ်များကို သူ သတိပြုမိပါသ ည်။ ။ ဦးဘုန်း (ဓာတု)သည် အတွေးရသစာများကို ရေးရာ၌ လူငယ်များ

ဖတ်သင့်သော စာအုပ်များကို အလျဉ်းသင့်သလို တင်ပြတတ်ပါသည်။ ‘
ဇ’ ဟူသော အတွေးရသစာစု၌ ဦးဘုန်း (ဓာတု)သည်
သူကိုယ်တိုင်လည်း ဖတ်ခဲ့၍ လူငယ်များအား ဖတ်စေချင်သော
စာအုပ်များကို တင်ပြ ထားသည် ကို တွေ့ရပါသည်။ လူငယ်များ သည်
ဦးဘုန်း (ဓာတု) ညွှန်းဆိုသော စာအုပ်များကို ရအောင် ရှာ၍ ဖတ်ကြလိ
မ့်မည်ဟု ထင်မိပါသည်။

သို့ဖြစ်ရာ တွေးလည်း တွေးတတ်၍ ရေးလည်း ရေးတတ်သော ဦး
ဘုန်း (ဓာတု) အတွေး ရသစာစုများ သည် အစဉ်မပြတ် ရှင်သန်နေလိမ့်
မည်ဟု ထင်မိပါသည်။

မြဝင်း(ဒဿန)

(၂၁-၁၁-၂၀၁၆)

တွေးတောစရာ ၊ တွေးမောစရာ

ကျွန်တော် မြင်တွေ့နေရသော မြင်ကွင်းများ သည် ကျွန်တော့်ကို အတွေးရသများ ဖန်တီးပေး ၏။

ကျွန်တော် ကြုံတွေ့ရသော ဖြစ်ရပ်များ သည် ကျွန်တော့်ကို အတွေးဒဿနများ မွေးဖွားပေး ၏။

ကျွန်တော် ဖြတ်သန်း၊ ရှင်သန်ခွင့်ရသော ခေတ်အခြေအနေသည် ကျွန်တော့်ကို အတွေး ခွန်အားများ ပျိုးထောင်ပေး၏။

စာရေးနေရခြင်း၊ စာဖတ်နေရခြင်း၊ စာဖတ်ပြီး တွေးတောနေရခြင်း၊ ခရီးသွားနေရခြင်းကို ကျွန်တော် နှစ်သက်သည် ။ နှစ်ခြိုက်သည် ။ ပျော်သည် ။ ကျေနပ်သည် ။

ခရီးသွားနေသော်လည်း နေ့စဉ်တိုင်း စာဖတ်ဖြစ်ပါသည် ။ ခရီးသွားနေရင်း စာဖတ်ရသည် မှာ ငယ်ချစ်ဟောင်း၏ ဓာတ်ပုံကို လူကြားသူကြားထဲတွင် ထုတ်ကြည့်ရသည့် အရသာမျိုးကို ခံစား ရပါသည် ။

ဖတ်ထား၊ မှတ်ထားသည့် စာများ နှင့် ခရီးစဉ်တွင် တွေ့မြင်ရသော ဖြစ်ရပ်များကို ချိတ်ဆက် ပြီး အသစ်အသစ်များကို တွေးတောမိသည် ။ ရေးသားမိသည် ။

ဘယ်လောက်ပဲ အလုပ်တွေ များ နေပါစေ၊ ဘယ်လောက်ပဲ ခရီးတွေ

သွားနေရပါစေ တစ်ပတ် လျှင် အနည်းဆုံး စာ (၂)ပုဒ် ရေးဖြစ်သည်။ ။

ထိုစာများကို ကိုယ်ကိုယ်တိုင် နှစ်သက်သည် လည်း ရှိပါ၏။

ကိုယ်ကိုယ်တိုင် အားမလို အားမရ ဖြစ်မိသည် လည်း ရှိပါ၏။

ထိုစာများ ထဲမှ ‘ကာလ၊ ဒေသ၊ ပရောဂ၊ ဥပဓိ’ နှင့် ကိုက်ညီမည်ဟု ထင်သည့်စာများကို ပြန်လည်စိစစ်သည်။ ။ ပြန်လည်ရွေးချယ်သည်။ ။ ပြန်လည်တည်းဖြတ်သည်။ ။ ထိုသို့ စိစစ်၊ ရွေးချယ်၊ တည်းဖြတ်ပြီးမှ စာအုပ်တစ်အုပ်ကို ကျွန်တော်က ဖန်တီးလေ့ ရှိပါသည်။ ။

*

ရေတို့ သည် အစဉ်မပြတ် စီးဆင်းနေ၏။

လေတို့ သည် အစဉ်မပြတ် လှုပ်ရှားနေ၏။

တိမ်တို့ သည် အစဉ်မပြတ် လွင့်မျောနေ၏။

ကျွန်တော် ရေးသားဖွဲ့ဆိုမိသော အတွေးရသစာစုများကို ရေတို့ ကဲ့သို့ အစဉ်မပြတ် စီးဆင်း နေစေဖို့ ကျွန်တော် ကြိုးစားပါသည်။ ။

လေတို့ ကဲ့သို့ အစဉ်မပြတ် လှုပ်ရှားနေစေဖို့ ကျွန်တော် အားထုတ်ပါသည်။ ။

တိမ်တို့ ကဲ့သို့ အစဉ်မပြတ် လွင့်မျောနေစေဖို့ ကျွန်တော် ခြယ်သပါသည်။ ။

စီးဆင်းခြင်း၊ လှုပ်ရှားခြင်း၊ လွင့်မျောခြင်းကို ရှင်သန်ခြင်းဟု ကျွန်တော်က ရှုမြင်ပါသည်။ ။

*

ယခု ‘သိ၊ ကြား၊ ကြောက်’ ဟု အမည်ပေးထားသော အတွေးရသစာ
စုများ ထဲတွင် ကျွန်တော့်ဘဝ၏ ပုံရိပ်အပိုင်းအစတချို့ကို မြင်တွေ့ရပါ
လိမ့်မည်။

တွေးတောစရာများ လည်း ပါ၏။ တွေးမောစရာများ လည်း ပါ၏။

ရယ်ချင်ဖွယ်ရာများ လည်း ပါ၏။ ရယ်မောစရာများ လည်း ပါ၏။

ငယ်ဘဝလည်း ပါ၏။ လွမ်းဆွတ်စရာများ လည်း ပါ၏။

လူငယ်များ အတွက်လည်း ပါ၏။ လူကြီးများ အတွက်လည်း ပါ၏။

အိမ်ဦးနတ် အမျိုးသားများ အတွက်လည်း ပါ၏။ အိမ်ရှင်မ အမျိုးသ
မီးများ အတွက်လည်း ပါ၏။

ခေတ်ကို ထင်ဟပ်သည် လည်း ပါ၏။ ခေတ်ကို သရော်သည် လည်း
ပါ၏။

စာဖတ်သူများ အတွက် အတွေးရသတစ်ခုခုကို ပေးစွမ်းနိုင်စေဖို့ ကျ
န်တော် ကြိုးစား အားထုတ်ထားပါသည် ။

မေတ္တာအင်အားဖြင့် ...

ဦးဘုန်း (ဓာတု) မန္တလေး

၁၁-၁၁-၂၀၁၆ (သောကြာနေ့)

မန္တလေး။

နတ် ...မ

(တစ်)

မိဘဖြစ်ရတာ မလွယ်ပါ။ မလွတ်လပ်ပါ။

ကျွန်တော်တို့ ရဲ့ အပြုအမူ၊ အနေအထိုင်၊ အပြောမဆိုတွေကြောင့် သားသမီးတွေရဲ့ အနာဂတ် ပြောင်းလဲသွားမှာ ၊ ထိခိုက်သွားမှာ ကို ကျွန်တော်တို့ က မလိုလားကြပါဘူး။ ကျွန်တော်တို့ မိဘတွေမှာ ဘယ်လိုဆန္ဒတွေပဲ ရှိရှိ၊ဘာတွေကိုပဲ လုပ်ချင်လုပ်ချင် သားသမီးတွေရဲ့ ဘဝနောင်ရေးအတွက် စဉ်းစားကြရတယ်။ သားသမီးတွေရဲ့ မျက်စိထဲမှာ ၊ မြင်ကွင်းထဲမှာ ၊ အကြားအာရုံတွေထဲမှာ အမြင် မတော်တာတွေ၊ မမြင်သင့်တာတွေ၊ မဖြစ်သင့်တာတွေ မဖြစ်စေဖို့ ကျွန်တော်တို့ မိဘတွေက ထိန်းသိမ်းကြရပါတယ်။ ဒါတွေကို သားသမီးတွေက မသိကြပါဘူး။

ဒီဖြစ်ရပ်အတွက် ‘နတ် ...မ’ တဲ့ ဇာတ်လမ်းလေး ဖြစ်ပေါ်လာရတော့တာပါပဲ။

(နှစ်)

ကျွန်တော့်အိမ်နဲ့ မျက်စောင်းထိုးမှာ ‘ညီညီ’ ဆိုတဲ့ သားငယ်လေးတစ်ယောက်ရှိတယ်။ လေးနှစ်သားအရွယ်ပေါ့။ လေးနှစ်သားအရွယ်လို့သာ ပြောရတယ်။ တီဗွီဂိမ်းကို ကောင်းကောင်း ကစားတတ်နေပြီ။ တီဗွီဂိမ်းရဲ့ ခလုတ်တွေကိုလည်း ကောင်းကောင်း နားလည်တယ်။ တီဗွီဂိမ်း

ရဲ့ ဖန်သားမျက်နှာပြင်ပေါ်မှာ ပေါ်လာတဲ့ သင်္ကေတတွေကိုလည်း ဘာသာပြန်တတ်တယ်။ တီဗွီဂိမ်းဟာ ညီညီရဲ့ ပထမဦးဆုံး သူငယ်ချင်းပဲ။

အဲဒီ ‘ဂိမ်း’မစတာ ညီညီ’ နဲ့ ကျွန်တော်က တစ်ခါတစ်ရံမှာ တီဗွီဂိမ်းကို အတူကစားဖြစ်ကြ တယ်။ ကစားဖော်ကစားဖက်တွေလို့ သာ ဆိုကြပါစို့။

ကျွန်တော့်အိမ်မှာ က လျှပ်စစ်မီးပျက်ရင် လျှပ်စစ်မီး အဆင်သင့် ရှိစေဖို့ အင်ဗာတာရှိတယ်။ ဘတ္ထရီရှိတယ်။ မီးစက်ရှိတယ်။ ဒီတော့ မီးလာလာ၊ မလာလာ ညီညီနဲ့ ကျွန်တော်က တီဗွီဂိမ်းကို ကစားလို့ ရတယ်။ တီဗွီဂိမ်းကစားတိုင်း ကျွန်တော်က ညီညီကို ရှုံးတယ်။ အမြဲတမ်း ရှုံးတယ်။ ကျွန်တော်ရှုံးတိုင်း ညီညီက ကျွန်တော့်ကို ဒီလိုပြောတယ်။

“ဘကြီးဘုန်းက ဘာမှ လည်း မတတ်ဘူး”

ကျွန်တော့်ကို သူက ‘ဘကြီးဘုန်း’ လို့ ရင်းရင်းနှီးနှီးနဲ့ ချစ်စနိုးခေါ်တတ်တယ်။

ကျွန်တော်တို့ ရဲ့ ကစားပွဲမှာ နိုင်သူကို ရှုံးသူက ‘ဆရာကြီး၊ ဆရာကြီး’ ဆိုပြီး ဆယ်ခွန်း ခေါ်ရတယ်။

ကျွန်တော်က အမြဲတမ်းလိုလို ညီညီကို ‘ဆရာကြီး’ လို့ ခေါ်နေရတဲ့သူ။ အဲဒီလိုခေါ်တိုင်း သူက ‘ဗျာ ... ဗျာ’ လို့ ဆရာကြီး လေသံနဲ့ အမြဲတမ်း ထူးတတ်တယ်။

တီဗွီဂိမ်းကစားတိုင်း အမြဲတမ်း ရှုံးတဲ့ အတွက် ညီညီက ကျွန်တော့်ကို အထင်မကြီးဘူး။ ဘာမှ မတတ်တဲ့ လူကြီးတစ်ယောက်လို့ သူက ကျွန်တော့်ကို သတ်မှတ်ထားတယ်။ ကျွန်တော် ကလည်း ကျွန်တော်ပါပဲ။ ညီညီနဲ့ ဘယ်အချိန်မှာ ပဲ တီဗွီဂိမ်းဆော့ဆော့ ကျွန်တော်ချည်းပဲ ရှုံးတ

ယ်။ တချို့ကစားနည်းတွေဆိုရင် ညီညီထဲက သင်ယူရတယ်။ မေးရတယ်။ မြန်းရတယ်။ ညီညီကလည်း စိတ်ရှည်လက်ရှည် မရှိဘူး။

“ဒီလောက်လေးမှ မသိဘူးလား။ ဘကြီးဘုန်းက တော်တော်နားဝေးတာပဲ။ ဒီခလုတ်လေးကို မြန်မြန်နှိပ်ရတယ်ဗျ”

ညီညီရဲ့ အမူအရာနဲ့ စကားလုံးက အရွယ်နဲ့ မလိုက်အောင် သွက်လက်လွန်းနေတယ်။

(သုံး)

ဒီလိုနဲ့ ...

တစ်နေ့မှာ တော့ တီဗွီဂိမ်းကစားကြရင်း ကျွန်တော်က ညီညီကို မမျှော်လင့်ပဲ အနိုင်ရပါတော့တယ်။

“ဟေ့ကောင် ... ငါနိုင်ပြီ”

ညီညီနဲ့ ကျွန်တော် တီဗွီဂိမ်းကစားလာတာ တစ်နှစ်ကျော်ပြီ။ ဒီတစ်ပွဲပဲ ကျွန်တော်က နိုင်ဖူး သေးတယ်။ ဒဲ့ကြောင့် ပျော်ပျော်ပါးပါးကြီး အော်ပြီး ပြောလိုက်မိတယ်။

“ဟေ့ကောင်၊ မင်းငါ့ကို ‘ဆရာကြီး’ လို့ ဆယ်ခွန်းခေါ်တော့”

ညီညီက စိတ်မပါ လက်မပါနဲ့ ‘ဆရာကြီး၊ ဆရာကြီး’ ဆိုပြီး ဆယ်ခွန်းကို မဝီမသ ခေါ်တယ်။ ကျွန်တော်ကလည်း ‘တဗျာဗျာ’ လုပ်ရင်း သူ့ကို မထိတထိ စတယ်။ ကလိတယ်။

အဲဒီအခါ ညီညီက သူ့ရဲ့ ဦးခေါင်းကို ကုတ်တယ်။ ပြီးတော့ ဒီလိုပြောတယ်။

“ရှုံးချင်လို့ ရှုံးရတာ မဟုတ်ဘူး ဗျ။ စိတ်ညစ်လို့ ရှုံးရတာ”

“အံမယ် .. မင်းက ဒီအရွယ်လေးနဲ့ များ စိတ်ညစ်ရတယ်လို့ ။ ရှုံးရင် ရှုံးတယ်ပေါ့ကွာ။ ဟဲ ... ဟဲ ... ဟဲ”

နောက်ထပ်တစ်ပွဲ ဆက်ပြီး ကစားတော့လည်း ကျွန်တော်ကပဲ နိုင်ပြန်တယ်။

ဒီတော့ ကျွန်တော့်ကို ညီညီက ‘ဆရာကြီး၊ ဆရာကြီး’ ဆိုပြီး ဆယ်ခွန်းခေါ်ရပြန်တယ်။

အဲဒီလို ခေါ်လည်း ပြီးရော ညီညီက သူ့လက်ထဲမှာ ရှိနေတဲ့ တီဗွီဂိမ်းကို ပစ်ချလိုက်တယ်။ ပြီးတော့ ပါးစပ်က ဒီလိုပြောတယ်။

“စိတ်ညစ်လိုက်တာ။ ညရောက်မှာ ကို တွေးပြီး စဉ်းစားရင်းနဲ့ ရှုံးရှုံးသွားရတာ။ မကျွမ်းကျင် လို့ ရှုံးတာ မဟုတ်ဘူး နော်”

“မင်းက ဘာတွေများ တွေးနေတာလဲ” လို့ ကျွန်တော်က ချက်ချင်း မေးလိုက်မိတယ်။

“သားသားက ညအိပ်ရာဝင်ရင် ဖေဖေနဲ့ မေမေရဲ့ ကြားမှာ အိပ်တယ်။ မနက်လည်း မိုးလင်းလာလို့ အိပ်ရာကလည်း နိုးရော။ သားသားက ဖေဖေနဲ့ မေမေရဲ့ ကြားမှာ မရှိတော့ဘူး။ မေမေရဲ့ ဘေးကို ရောက်ရောက်နေတယ်။ ဖေဖေကလည်း မေမေရဲ့ ဘေးမှာ အိပ်အိပ်နေတယ်။ အဲဒါဘာလို့ လဲ ဘကြီးဘုန်းရဲ့ ...”

သူ့မေးခွန်းကြောင့် ကျွန်တော် ရယ်ချင်သွားမိတယ်။ ဒါ့ကြောင့် “ငါလည်း ဘယ်သိမလဲကွ” ဟု ပြုံးပြီး ချက်ချင်း ပြန်ဖြေလိုက်ရတယ်။

“ဒါကြောင့် ပြောတာပေါ့။ ဘကြီးဘုန်းက ဘာမှ မတတ်ဘဲ လူကြီးလုပ်စားနေတာ”

ကျွန်တော့်ကို ‘လူကြီးလုပ်စားနေတယ်’ လို့ စွပ်စွဲပါတော့တယ်။ ဒီစ

ကားကိုတော့ ကျွန်တော် လက်မခံနိုင်ပါ။

“ဟကောင်ရ ... မင်း ငါ့ကို အဲဒီလို မပြောနဲ့ ။ ငါ သိတယ်ကွ။ မပြောချင်လို့ ”

“ပြောစမ်းပါ ဘကြီးဘုန်းရာ။ ဘကြီးဘုန်းကို သားသားက လက်ဖက်ရည် ဝယ်ပြီး တိုက်ပါ့ မယ်။ ညရောက်မှာ ကို တွေးပြီး သားသားက ကြောက်နေလို့ ပါ”

ကျွန်တော် ‘ဘယ်လိုဖြေရရင် ကောင်းမလဲ’ လို့ စဉ်းစားနေမိတယ်။ အမှန်အတိုင်း ပြောလို့ ကလည်း မဖြစ်။ ‘မသိဘူး’ လို့ ပြောပြန်ရင်လည်း ကျွန်တော့်ကို ‘အလကားလူကြီး’ လို့ ဒီကောင် က ပြောဦးမယ်။

ဒီလိုနဲ့ ...

ဖြစ်ချင်ရာဖြစ် ဆိုပြီး စိတ်ထဲမှာ တွေးမိတဲ့ အတိုင်း အလွယ်တကူ အဖြေတစ်ခု ပေးလိုက်မိ တယ်။

“မင်း ဘယ်သူ့ကိုမှ လျှောက်မပြောနဲ့ ”

ကျွန်တော့်စကားကြောင့် ညီညီက ကျွန်တော့်အနားကို တိုးပြီး ကပ်လာတယ်။

“မင်းက ညအိပ်ရာဝင်ရင် မင်းရဲ့ အဖေနဲ့ အမေရဲ့ ကြားမှာ အိပ်တယ်။ မနက်မိုးလည်း လင်း ရော ဘေးကို ရောက်ရောက်နေတယ်။ ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်ဗျ”

“အဲဒါ မင်း ကံကောင်းတာ”

“ဘာလို့ လဲဗျ”

“ဟ ... အဲဒါ မင်းကို နတ်သားကြီးက လာပြီး မတာ။ အဲဒီနတ်သားကြီးက မင်းကို ‘မ’ ပြီး ရွှေတာ။ နတ်သားကြီးက စိတ်ကောင်းရှိတဲ့ သူ၊ စာတော်တဲ့ သူ၊ ထက်မြက်တဲ့ သူတွေကို အဲဒီလိုပဲ ‘မ’ ပြီး ရွှေတတ်တယ်။ မင်းတော်တော်ကံကောင်းတဲ့ ကောင်။ အဲဒါ ‘နတ် ...မ’ ခံရတာ။ မှတ်ထား။”

ကျွန်တော့်အဖြေစကားကြောင့် ညီညီတစ်ယောက် အလွန်ကျေနပ်သွားရပါတော့တယ်။

(လေး)

မကြာခင်မှာ ကျောင်းတွေကလည်း ဖွင့်တော့မယ်။ ညီညီက မူကြိုတက်တယ်။

ကျွန်တော်ကလည်း စာသင်တန်းတွေကို ဝင် ...။

ဒါကြောင့် ညီညီနဲ့ ကျွန်တော် မတွေ့ဖြစ်ကြတော့ပါ။ တီဗွီဂိမ်းကိုလည်း မကစားဖြစ်ကြတော့ ပါ။

ဒါပေမဲ့ ညီညီရဲ့ အဖေ ကိုဝင်းစိုးနဲ့ တော့ တစ်ခါတစ်ရံ ညပိုင်းမှာ တွေ့ဖြစ်ကြတယ်။ စကား ပြောဖြစ်ကြတယ်။ အဲဒီအခါ သူသား ညီညီရဲ့ အကြောင်းကို ကျွန်တော်က ပြောပြမိတယ်။ အဲဒီတော့ ကိုဝင်းစိုးက မျက်ရည်ထွက်မတတ် ရယ်ရှာတယ်။

“မင်းတို့ လင်မယား ဆင်ဆင်ခြင်ခြင် နေကြ။ မင့်သား ညီညီက စဉ်းစားတတ်နေပြီ။ စူးစမ်း တတ်နေပြီ”

“ဟုတ်ကဲ့ပါဗျာ”

“ဒီနေ့ခေတ် ကလေးတွေက အရွယ်ရောက်လာတာ မြန်တယ်။ ငါတို့က ရေဒီယိုနဲ့ လူဖြစ်ခဲ့ရ တဲ့ သူ ...။ သူတို့ က ‘အိုင်တီ’ ခေတ်မှာ လူဖြစ်

နေတဲ့ သူ ...။ လက်ညှိုးလေး၊ လက်မလေးတွေနဲ့ ပွတ်ပြီး၊ နှိပ်ပြီး ကမ္ဘာကြီးကို ကြည့်ခွင့်၊ မြင်ခွင့်ရနေတဲ့ သူ ...။ အသိစောတယ်။ အမြင် စောတယ်။ သူတို့ ရဲ့ ဘဝထဲကို အဲဒီ ‘အိုင်တီ’ နည်းပညာဟာ နေရာယူ နေတယ်။ မင့်သားကို လျှော့မတွက်နဲ့ ။ ဒီလိုပဲ ... ဒီနေ့ခေတ် လူငယ် တွေကိုလည်း အထင်မသေးလေနဲ့ ။ သူတို့ ရဲ့ ဉာဏ်ရည်က အလွန်ထက် တာကလား။ မဟုတ်တဲ့ နေရာမှာ ဉာဏ်ထက်သွားရင်တော့ ဒုက္ခပဲ။ မင်းတို့ ၊ ငါတို့ ဟာ လူငယ်တွေ ရှေ့မှာ ဆင်ဆင်ခြင်ခြင် နေထိုင်ကြဖို့ လိုတယ်။ ဘာပဲလုပ်လုပ် ကိုယ့်သားသမီးအတွက် စဉ်းစားပါ ကွာ။ ယု တ်စွအဆုံး လင်ရယ်၊ မယားရယ် ညအိပ်ရာဝင်တဲ့ အခါ ထိန်းထိန်းသိမ်း သိမ်း နေကြ မောင်ရေ။ ဒီကောင်တွေက မလွယ်ဘူးကွ”

ကိုဝင်းစိုးက ကျွန်တော်ပြောသမျှကို နားထောင်ရင်း သူ့သား ညီညီ အကြောင်းကို စဉ်းစား နေပုံရတယ်။ ခေါင်းတညိတ်ညိတ် ဖြစ်နေတယ်။

“ဟုတ်မယ် ဆရာဘုန်း၊ ဟိုတစ်နေ့ကလည်း ကျွန်တော့်ကို ဒီကောင် က မေးတယ်”

“ဘာတွေများ မေးတာလဲ”

“နွေရာသီမှာ လေတွေကို ဟိုဘက် တိုက်တယ်။ ဆောင်းရာသီရောက်တော့ လေတွေက ဒီဘက်က တိုက်တယ်။ အဲဒါ ဘာလို့ လဲတဲ့ ”

“ဟုတ်လား”

“ဘုကြောင့် ‘က’ ကြီးကို ‘က’ ကြီးလို့ ခေါ်တာလဲတဲ့ ။ ‘ယ’ ပက်လက်ကို ‘က’ ပက်လက်လို့ ခေါ်မယ်။ မရဘူးလားတဲ့ ။ ဒီလိုပဲ ဘုကြောင့် ‘ဝ’ လုံးကို ‘သုည’ လို့ ခေါ်လိုက်၊ ‘အို’ လို့ ခေါ်လိုက်။ ရှုပ်နေတာပဲတဲ့ ”

ကိုဝင်းစိုးနဲ့ ကျွန်တော်က တစ်ပတ်ကို တစ်ခါလောက် တွေ့ပြီး စ

ကားပြောလေ့ ရှိတယ်။

တစ်နေ့တော့ ကိုဝင်းစိုးက သူ့သား ညီညီအကြောင်းကို ပြောရင်း ဟက်ဟက်ပက်ပက် ရယ်လေတော့တယ်။

“မနေ့ညကဗျာ၊ ကျုပ်တို့ လင်မယား တစ်ညလုံး အိပ်လို့ မရဘူး။ တွေးလိုက်၊ ရယ်လိုက်နဲ့ ဖြစ်ရတယ်”

“ဘာလို့ လဲဗျ”

“ဒီလိုပါဗျာ၊ မနေ့ညက ဒီကောင် တကယ်အိပ်၊ မအိပ်။ သူ့အမေက သူ့သားရဲ့ နှာခေါင်းဝ အနားကိုကပ်ပြီး အသက်ရှူသံကို နားထောင်တယ်။ ဒီကောင် တရှူးရှူးနဲ့ ဗျ”

ပြောရင်းဖြင့် ကိုဝင်းစိုးက ရယ်နေပြန်တော့တယ်။

“သူ့အမေက သူ့သားကို စိတ်မချဘူး။ ဒါ့ကြောင့် သူ့သားရဲ့ ပေါင်ကို သူ့အမေက ဆွဲပြီး ဆိတ်တယ်။ ဒီတော့ ဘာပြန်ပြောတယ် မှတ်လဲ။ ‘မေ၊ သားသားက အိပ်ပျော်နေတာ ကြာလှပြီ’ လို့ ပြန်ပြောတယ်ဗျာ။ သူ့အမေ ဆိုတာ ရယ်လိုက်တာလေ။ တစ်ညလုံးကို တွေးလိုက်၊ ရယ်လိုက်နဲ့ ကျွန်တော်တို့ အိပ်လို့ ကို မရပါဘူးဗျာ။ တော်တော်လည်တဲ့ ကျုပ်သားဗျ”

အဲဒီနေ့က စကားပိုင်းမှာ သူ့သားညီညီအကြောင်းကို ပြောရင်းနဲ့ လူငယ်တွေရဲ့ စိတ်အာရုံ တွေအကြောင်းကို ဆွေးနွေးဖြစ်ကြတယ်။

(ငါး)

ကျွန်တော်နဲ့ ညီညီလည်း တီဗွီဂိမ်းမကစားဖြစ်တာ နှစ်လ၊ သုံးလ လောက်ရှိသွားပြီ။ ပြီးတော့ ဒီရက်ပိုင်းမှာ လျှပ်စစ်မီးကလည်း မှန်နေတယ်။ ဒီတော့ ညီညီတစ်ယောက် သူ့အိမ်မှာ ပဲ ဂိမ်းကစား နေပုံရတယ်။

တစ်နေ့တော့ ...။

ညီညီရဲ့ အမေက သူ့သား ညီညီရဲ့ လက်ကိုဆွဲပြီး ကျွန်တော့်အိမ်ကို အလည်လာတယ်။ သူတို့ အိမ်မှာ ရွှေတောင်ခေါက်ဆွဲ လုပ်ပြီး စားကြလို့ ကျွန်တော့်အိမ်ကို လာပြီးပို့တာ။ ကျွန်တော့်အိမ်မှာ ကလည်း လူစုံတက်စုံ။

ညီညီက ကျွန်တော့်ကိုလည်း တွေ့ရော အဝေးကနေ ဒီလိုကြီး အားပါးတရ အော်ပြီး ပြောပါ တော့တယ်။

“ဘကြီးဘုန်း ... ဘကြီးဘုန်း၊ နတ်သားက အဖေဗျာ ... အဖေ”

ညီညီရဲ့ အမေက ညီညီစကားကို နားမလည်ရှာဘူး။

“ဟဲ့ကောင်လေး .. ဘာတွေ လျှောက်ပြောနေရတာတုံး”

“ဟုတ်တယ်လေ မေမေရ၊ ညတိုင်းညတိုင်း ဖေဖေက သားသားကို မ မပြီး ရွှေ့တယ်လေ။ ဘကြီးဘုန်းက ပြောဖူးတယ်။ သားသားက ဖေဖေနဲ့ မေမေရဲ့ အကြားမှာ အိပ်တာ။ မနက်မိုးလင်း လို့ ဘေးကို ရောက်ရောက်သွားရတာက ‘နတ် ... မ’ တာတဲ့ ။ သားသားက အိပ်ချင်ယောင်ဆောင်ပြီး နတ်သားကို စောင့်ကြည့်နေတာ။ တကယ်တော့ နတ်သားက အဖေဗျာ၊ အဖေ”

ညီညီအမေရဲ့ မျက်နှာ ရဲခနဲ ဖြစ်သွားရရှာတယ်။ ရှက်သွားတယ်။ လက်ထဲမှာ ပါလာတဲ့ ရွှေတောင်ခေါက်ဆွဲချိုင့်ကို ထားရစ်ပြီး သူ့အိမ်ဆီကို ချက်ချင်းပဲ ပြန်ပြေးသွားပါတော့တယ်။

ညီညီတစ်ယောက် သူ့အမေရဲ့ လက်ထဲမှာ ကန့်လန့် ကန့်လန့်နဲ့ ပါသွားရှာလေရဲ့ ။

ဒါပေမဲ့ ပါးစပ်က အော်ပြီး ပြောနေသေးတယ်။

‘နတ်သားက အဖေဗျ ... အဖေ’

ကျွန်တော့်မှာ ငိုရခက်၊ ရယ်ရခက်ကြီးနဲ့ ကျန်ရစ်ခဲ့ရပါတော့တယ်။

(ခြောက်)

ဒါ့ကြောင့် ပြောတာပေါ့။

မိဘဖြစ်ရတာ မလွယ်ပါ။ မလွတ်လပ်ပါ။

လူငယ်တွေက စူးစမ်းတတ်တယ်။

လူငယ်တွေက လူကြီးတွေထံမှ သင်ယူနေကြတယ်။

ဒါ့ကြောင့် ...

လူငယ်တွေရှေ့မှာ လူကြီးတွေ အမှားမလုပ်မိကြဖို့ လိုတယ်။

ဆင်ခြင်ကြဖို့ လိုတယ်။

အခုတော့ ...

အင်း ... တွေးဆကြည့်ကြရအောင်ဗျာ။

*